

UN NOM, UN MÓN

XEVI PLANAS xplanas@presencia.cat

Miquel Dolç

Paolo Conte confessa en una cançó que sent por quan arriba a Gènova i veu el mar. La pluja és per a Conte l'aigua vertical. El mar és per a Conte l'aigua horitzontal. Acostumat a la pluja del seu Piemont natal, Conte és un home d'aigua vertical atemorit davant de l'aigua horitzontal. A Gènova, Conte mira el mar obscur que es mou també de nit, i el veu com un xuclador que tot s'ho empassa.

No gaire lluny de la capital de la Ligúria, Miquel Dolç (Santa Maria del Camí, 1912-Madrid, 1994) mirava el mar un dia que passejava per Sanremo i més tard va evocar en un poema la impressió d'aquell moment íntim. A diferència de Conte, Dolç va viure la proximitat del mar no pas com una presència de foscor, sinó de claror: «¿Som fills del mar? Potser, més enllà de marors i de borrasques, la claredat de l'horitzó nocturn ens crida a la impassible ruta on el dolor, la joia i el desig són eterns com les ones. No preguntem res més: el món no sap comunicar-

nos res. Tot canta i vibra, si les paraules, lluny, com vells navilis desarmats s'esberlen.»

Edicions de la Ela Geminada ha recollit, en una edició a cura d'Oriol Ponsatí-Murlà, tota la producció poètica de Dolç, coincidint amb el centenari del naixement d'aquest humanista mallorquí, una de les figures més importants del llatínisme als Països Catalans a la segona meitat del segle

XX. *Poesia completa* ens ofereix una perspectiva a estones sorprenent sobre Dolç, fins ara més reconegut com a traductor que com a poeta. Savi lector i divulgador de clàssics, Dolç se'ns hi mostra també com un clàssic que ens ajuda a entendre el nostre present. «Tot se'ns ha tornat, sembla, cantellut, costerós, agressiu. Vivim en un estat permanent d'inseguretat davant el cas poètic, la nota política i la voluntat de revolta. Sense excloure'n, és clar, ans posant-la en primera línia, la història de la nostra mateixa aventura», apuntava en la introducció d'un dels seus llibres de poesia ara fa quaranta anys, amb una lucidesa que en aquest moment crític ens és molt útil. També en clau nacional sembla que Dolç ens guia en el present amb paraules que va escriure fa molts anys: «Catalunya, tu saps la llavor que, més lluny dels asalts, et pot fer, com antany, rica i plena. No contemplis el món a través de foscos o de llums siderals: com un lliri et floreix dins el cor, prop, intrèpid. Agafa'!!»

Miquel Dolç. / OBRA CULTURAL BALEAR

AMB PEUS DE PLOM

ANTONI DALMASES adalmases@presencia.cat

Voleu un nou país?

Molts van votar CiU per fer possible un nou país i d'altres ERC o la CUP per empènyer la seva creació. Alguns fins i tot votaren ICV. I els que volen evitar l'existència del país van votar els altres. I ara és hora de començar a construir el nou país, vigilant els enemics de l'exterior i de l'interior, que malden per fer-lo impossible i que es delaten només de posar-se a parlar. Però si realment volem un nou país, l'hem de començar a construir amb noves for-

mes. A un país nou li corresponen maneres polítiques noves. I urgeix fer evidents aquestes noves maneres si de debò es vol un nou país. Un pocs exemples: no hi pot haver corruptes gaudint com si res del que han robat, mentre es retallen sous i es diu que calen sacrificis perquè no hi ha diners. En un país decent, un conseller no pot cobrar 108.000 euros l'any i pispar, a traïció, pagues extres als funcionaris després d'haver-los rebaixat el sou durant un any. No

pot haver-hi desnonaments salvatges mentre alcaldes imputats pel totxo continuen cobrant més de 120.000 euros al mes o els expresidents espanyols requisen una pensió vitalícia de 150.000 euros per no fer res. Aclarim-nos: si no es canvia això no ens podem creure que es vulgui construir un nou país. I llavors la seva política serà una estafa més. Sabrem que s'està construint un nou país, quan es comencin a retallar les despeses dels de dalt. Volem veure-ho!

FILÒSOF DE BUTXACA ANDREU MAS amas@presencia.cat

Francisco Vázquez (exalcalde socialista d'A Corunya) «No hi ha cap diferència entre un jueu amb estel groc perseguit pels nazis i un nen català castigat per parlar castellà al pati del col·legi. A Catalunya es vulnereu drets ciutadans amb aquesta immersió lingüística.»

«*Estic horroritzat! No sé si el món està ple d'homes intel·ligents que ho dissimulen... o d'imbècils que no tenen vergonya de ser-ho.*» M. Brickman